

מסורת הש"ס

(א) [לעיל כט, ב] זבחים
 זֶה; (ג) [זבחים זֶה:]
 (ד) לקמן לו. זבחים זֶה:
 ז"מ זֶה; (ה) [חולין זֶה:]
 (ו) [ע"ז סו:] (ז) י"ג כרב,
 (ח) [ע"ז עד. ע"ש, ט] [פ'
 לו ס' פ]

גליון הש"ס

גמ' אין לשון את העינים
 בחל. עי' שבת פט'
 ע"כ מלבי"ם מתחא אפוקי:
 "ש"י" ד"ה בני חולא פ"י
 שאפוקיה. עי' ב"י יו"ד
 ס' קי' תוס' ד"ה אמר
 רבא אבל סתם יונם דרשי'
 בהנאה. תמוז ל' לא סתם
 יום אקור בשביל' דקמס
 בכמה דוכמי' בתם" ע"ג
 ושם ותכולין' כמזו מ"י
 ושם אכל סתם יום בטל
 כס'. וכן נלמד' דט"ס
 דכוס': תוס' ד"ה
 דלמא את' ד' אמי יבול
 לקנה יפה. עי' מ"ק דף
 י' ע"ב בדש"י ד"ה ומטילי
 עי' טעמא:

מוסף רש"י

דטחו ביה טיחיא. מין
טינון הוא שעשוי מלחם
ועשוי התורג אליו ואופין
זאת הלחם נאמר שטחיהו,
וימנ' שנת (קוט). נמי
אמרין (תל): סאיו טמי
(בוביס מל). אין לשון
את העיסה בחבל. כל
עומת טקסו שלא יחלם שר
(דקטון 17). ואם לשון
כל הפת אדור. ואפילו
לאכלה נמלה (ב"ס א.).
מפני הרוב בעיירה. שלא
יחלם שר עמה (שם).
וכע"ז (בוביס מל.).

מוסף תוספות

א. תרע מרלא נקט אלל
הני 'חוס' שאָן. ב. דעבר
מיינה. מוס' מולן ג.
ג. נין מוס' שאָן.
ד. ומשנת ראבי"א קי דקי.
ה. מוס' מולן ש. ו. ולהני
אחיו. ע. עליה.
ו. ויבשרו ומצאן חטה
בתרגולתו ורותת בפסח
היי מצרין להשוחטת ד
אחר חטא. ח. ואיפ'
אמר אפער שלא לטבר
את הקדירה אפילו חל לא
הוי כריבעה. ט. דאי
הוי האיסור עינן היה נתון
טעם לשבח. י. ויבשרו
זכר. יא. בחמץ מופיע וכו'
דמריש שלא במוטל של
אחר. יב. מוס' מרלא"ה. יג. אף
שלא במינו הלכך לא
גורין. מוס' שאָן.
יד. והיינו טעמא מוס'
דאיכא תרי נותן טעם
השבר לקדור והקדעה
לדגים. טו. ר"מ.
טז. ויהיון דנקט דגים
נשכלו ודא חטא מוס'
נעבישו ודא אורוק אבל
שאָן. יז. מושא דאיכא
כיה גמולא ואיס' משמנית
גרמא מוס' ט"פ.

כל שעה פרק שני פסחים

אמר רבא הלכא כו' ש"מ דפסק רבא הלכא דכל איסורי
שבטתא במיין פשוטא ולא שני לן בין חמץ לשאר איסורי אלא כהא
מילתא דגזר שלא במיין דקיימא פשוטא במיין חמץ חלב שופל לקידרה
אוסר במיין וכן הלכה והא דאמרין כל איסוריין שבטתא בששים בשלא
במיין הוא: שלא בזמנו בין במינו

בין שנה צמינו מותר. חפילו צנות
טעם: אכל ע"י הערובות לא ואפי'
שהיה צעניו ועצר עליה לא קנים
למכור תערובת דליה: ואזרח רבא.
לאמר הלכה כר' שמעון לטעמיה
לאמר נמי בעלמא חמץ של נכרי
שעבר עליו הפסח מותר אף באכילה
הואיל וליכא למקנס ביה מידי ואי
רבי יהודה חמץ סתמא קאמר
ואפילו נכרכי: בני חילא. נכריס.
ה"פ * ואפואיכא יום זה שעבר והוא
פסח: לאמר רב קידרוס צפתא
ישצרו. רב לטעמיה לאמר [פ:] חמץ
אף לאחר זמנו אסור בהנאה כר'
יהודה וזית ליה במשהו וקסבר נותן
טעם לפגם אסור ולית הלכתא
כוותיה מתרי טעמיה חדא דלאוקי רבא
ללכתא תערובות ואזרח מותר
כר"ש והאי פחות מתערובת חו ובוד
דק"ל נותן טעם לפגם מותר חו
משעברו עליו ימי הפסח הופג טעמו
דפוגי הכלי: וליעבד כהו שלא
צמינו. דהא מודי רב לעיל [פ:] דחמץ
שלא צומנו שלא צמינו במשכו מותר
והאי משהו חשיב להו: כגדי. קדרות
לאחר הפסח: אשון וציניכו. אל
תעלו דמיהל יומת משווי: כר"ש.
דמוותרות הקדרות היטות לאמר
הפסח: כר"ש פ"א. כדאמרן לעיל [פ:]

דטחו ציה טיחיא. שומן נתנו צו בקרקעיתו ונותן טעם
בלחם: לעולם. אפילו חזר והוסק: אפילו צמיחא. להכי
נקט אפילו צמיחא שאין דרך לאכול פת בלא מלח או ליפתן:
טשין

[illegible]

٧

וְאֵלֶּיךָ אֵלֵינוּ מִיָּדְךָ מִפֶּהְךָ מִלִּבְּךָ
מִחֶמֶת הָאֵלִי וּפְטִיר מִהֲלִי
לִי יֵרָא וּפְטִיר מִהֲלִי
אֲכַלְתָּ אֶת־קִשְׁרוֹת הָאֵלִי ט
מִמֶּנִּי לִנְלוֹךְ עַתָּה טוֹשֵׁעַ אֲחִי
תִּמְצָא סִפְּיָא אֵלֵינוּ
בְּיָדֵינוּ שֶׁנֶּשְׁמָע שֶׁ
סִפְּיָא יֵאָמַר
אֵלֵינוּ מִיָּדְךָ מִפֶּהְךָ מִלִּבְּךָ
חֹמֶת הָאֵלִי כִּי כִּמְצָא
שֶׁנֶּשְׁמָע אֲחִי סִי תִּמְצָא
סִפְּיָא אֵלֵינוּ
בְּיָדֵינוּ מִיָּדְךָ מִפֶּהְךָ מִלִּבְּךָ
תִּמְצָא אֶת־קִשְׁרוֹת הָאֵלֵינוּ
בְּמִנְחָתְךָ קִמְצָא טוֹשֵׁעַ
יִדְּסִימֵנוּ לֹא סִפְּיָא אֵלֵינוּ

רבינו חננאל

[illegible]

אמר רבא הִכְתַּב חֲמֵץ בּוֹמֵנוּ בֵּין בְּמִינוּ וּבֵין שְׁלֵא בְּמִינוּ אִסּוּר
בְּבֵל שְׁהוּא כִּרְב. פֶּסֶק רִשִׁי צְחוּלִין דְּמִין בְּמִינוּ צְמֶשְׁהוּ כְּרִי
יְהוּדָה דְּאִמְר דְּפ' כֹּל הַצֶּרֶךְ (חֲלוּלִין קט.) מִין בְּמִינוּ לֹא צִטִּיל וְאִךְ רִבִּי
קֶאֱמֵר הֵמָּה נִרְאִין דְּצִרִי רִבִּי יְהוּדָה מַכְלֵל דֶּהֲלַתָּהּ הִכִּי וְעוֹד הִצִּיל
רֵאשִׁי מֵהָא דְּפִלְגִי אֲבִי וְרַבָּא צִבְרֵק
צִתְרָא דִּע"ז (דף סא.) חֲלָלָא דְחִמְרָא
וְחֲלָא דְשִׁיכְרָא חֲמִירָא דְחִטִּי וְחֲמִירָא
דְּשַׁעְרֵי רֵבָא אִמְר צְמֶשְׁהוּ אֲבִי אִמְר
צִנוּתָן טַעַם מִשּׁוֹס דְּמֵר סָבֵר צִתְר
שְׁמָא אֲזִילִין וְמֵר סָבֵר צִתְר טַעַמָּא
אֲזִילִין אֲלֵמָא צִין לֹאֲבִי צִין לִרְבָּא
מִין בְּמִינוּ צְמֶשְׁהוּ וְעוֹד פֶּסֶק רֵבָא
צְמֶשְׁתָּא מִין בְּמִינוּ צְמֶשְׁהוּ כְּרִי
וְרִשִׁי אִמְר דְּכֹל אֲלוּ יֵאֵס רֵאשִׁי
דְּאִין הִלְכָּה לֹא כִר' יְהוּדָה וְלֹא " כְּרִי
וְהִצִּיל דְּפ' צִתְרָא דְּמֵס' ע"ז פְּלוּגְתָּא
דְּלֹאֲבִי וְרַבָּא מִזֵּי לְמִימֵר דְּחִמְרָא
וְחֲלָא דְטַעַל וְיִין נֶכֶךְ דְּמִדּוּר ר' יוֹחֲנָן
וְרִשִׁי שֶׁס צְמֶשְׁהוּ" וְשִׁמְעֵתָא אִי גִר'
מִצְמֶשְׁהוּ כְּרִי י"ל פֶּסֶק צִחְמֵן כְּרִי
וְלֹא מִטַּעַמִּי ר' דִּסְלִי בְּכֹל אֲחִינֹרַץ
צְמֶתוּרָה בְּמִינוּ צְמֶשְׁהוּ וְרַבָּא לִית לִיה
אֲלֵא דּוּקָא צִחְמֵן פֶּסֶק מִשּׁוֹס חוּמְרָא
דְּחֵמֶץ^א וְגַם רִבִּי יְהוּדָא גֹאון פֶּסֶק כֵּן
דְּדּוּקָא צִחְמֵן פֶּסֶק רֵבָא כְּרִי דְשִׁלּוּ
מִקְמִיָּה כֹל אִסּוּרִין צְמֶתוּרָה צְמֶשְׁהוּ
כְּרִי אִו צִנוּתָן טַעַם כְּרִי" וְהִצִּי
מִדְּאִמְר רֵבָא צִחְמֵן צִנוּתָן בֵּין בְּמִינוּ
צִין שֶׁלֹּא בְּמִינוּ צְמֶשְׁהוּ אִ"כ צִתָּא
[מִיְהוּן] הִלְכָּה כְּרִי צְמֶשְׁהוּ אֲבֵל צִשְׁאֵר
אִסּוּרִין צִנִּיט' כִּר' יוֹחֲנָן וְכִר' וְעוֹד
אִמְר ר"ת דִּלָּא גִרְסִי" צְמֶשְׁהוּ כְּרִי
וְכֵן שִׁמְעֵת דְּהִ"ג דִּלָּא גִרְס לִיה^א וְסָבֵר
רֵבָא מִצְמֶשְׁהוּ דְּחִיטִּי וְחִמְרָא

פסק בדדיא הלכה כר' יוחנן משום דה"א דלא פסק כוותיה אלא
צומונו אלא שלא צומונו לא דלא תמשי דרבא דארבא דהא אמר רבא
קנסא הוא דקנים ר' שמעון כדפרי' להכי לאיטריך לפרש ומצא
ר"מ רביה דבבבא קבירא ליה לרבא ב' גיד הנשה (חולין 15) ונצא
קס אטעמא אי גמי מין שלא צמינו וליכא קפילא ב' ואין לדחות
י' שמא אזיל ולא חשיב מינו דא"כ אחאי קרי ליה מין צמינו ובהקומץ
י' מכלל דאזיה לית ליה וצ' התעורבות (נחמס עט: וסא) קסבר ר"א בן
ח: וסא) שפיר עבדו דאחיבו עליה חייבי צמינו נהי דלרבי יהודה לא
י' בתרא דמס' ע"ז (ד' סו) גבי פלוגתא דאביי ורבא דהלכתא כרבי
ייתי מדרבא ב' גיד הנשה (חולין 15) ויין נכך דקאמר התם צמשהו
בצמנין איסורי הנאה א' אבל סתם יין דשרי בהנאה ב' התשובות
לפני ע"ז אסור בהנאה ואינו בטל אפילו בזהל כמ"ש שמינו א' אלו
ירין יוסקס יין חוץ מטבל ויין נכך צין צמינו וצין שלא צמינו צ"ט
י' איתא דרבא אית ליה גם צמח צ"ט: ונע"ע חס' חולין 15. ד"ה אמר
סא: וסא) גבי עכצא צמיכרא מספקא ליה אי קסבר רב נותן טעם
ופ"ה קאמר הכא שפיר יצברו דנ"ט לפגם דוקא דיעבד שרי אבל
לפי שפוגם טעמו כמו שהוא ענין אבל הכא אינו פוגם אלא מחמת
במינן. תימא לר"י נהי דסבירא לן דטעמא דחמץ בקדירה חשיב משהו
חלה ואפי' איסורא דרבנן אין מצטטין דאם לא כן מה הועילו חכמים
י' לעצמם שנשרו מן הדקה לתנור ב"ט שמרבה עליהן טעמים מוכנים
י' לדית ל"י שורש מן התורה לא מפרש ה"ר יוסף קארו והאילו ואיכא תרתי
י' צ"ל דה"פ ליעבד שלא צמינו אי ק"ל לרב נותן טעם לפגם מותר
זה והחשוב דיעבד ואע"ג דלענין איסור קדירה שאין צמ יומא אסרינן
איכא אלא משהו והואיל ואלא צמינו הוא יכול לבטל וכדיעבד דמי:
לא חל שכיח שיתערב לו חמץ א' אבל הכא להחמיר לבטל צון איכא למיגזר:
ואפאה עם הל"י בתנור אסור לאוכלו בזכות אבל צמלה שרי התם לא
יהי בבוותא. ומימא וליכליה בזכות דהא נותן טעם צ"ט הוא דקאמר
י"ל דקאמר התם גמי נון שחמכו בצסין אסור לאוכלו בזכות ופרש"י
שנתצטלו בקדירה אסור לאוכלן בזכות דע"י צישול צלעי יותר מדאי י'
פי' שפעמים שהשמונית קרוש על הסקין ואינו ניכר ואיכא צונן טעם
אסור לאוכלו בזכות וי"ל דשומן שעל התרס אינו יכול א' לקחמ פה י':

באותו תנור אסורה עד שיוסק התנור. ש"מ שאם הוסק מותר. ועלתה